

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. Ο Φίλιππος ντ' Αλόντ, ένας Γάλλος άριστοκράτης, μόλις είκοσι-δύο ετών, μετά τις σπουδές του κι' έπειτα από ένα ταξίδι τριών ετών στις διάφορες χώρες της Ευρώπης, εγκαθίσταται στο Παρίσι για ν' ακολουθήσει το διπλωματικό στάδιο. Μιά θραυιά, πηγαίνει σε κάποιον άριστοκρατικό χορό μετημφισμένων κι' εκεί βλέπει μία προσωπίδοφορο με κίτρινο ντόμινο να τον κυτάζει επίμονα. Στην αρχή, ο Φίλιππος, πρωτόπειρος στον έρωτα, άναστατώνεται άπ' αυτήν την πρόκληση και προσπαθεί ν' αποφύγη την προσωπίδοφορο. Μά εκείνη τον πλησιάζει. του μιλάει, και τέλος φεύγουν μαζί και οι δυο άπ' τον χορό και πηγαίνουν σε κάποιο κοσμικό ρεστωράν. Εκεί ή άγνωστη θγάζει τη μάσκα της και του άποκαλύπτει τη γοητευτική όμορφιά της. Ο Φίλιππος την έρωτεύεται τρελλά κι' έπειτα από δυο μέρες συναντώνται σε ένα σπίτι, όπου ή άγνωστη προσκαλεί το Φίλιππο. Εκεί όμως εισορμά ο σύζυγος της όραίας άγνωστης, έφοπλιστής κ. Ντελαστάλ, συνοδευόμενος από τον άστυνόμο της συνοικίας και μερικούς άστυνομικούς. Την άλλη μέρα δέ, ο κ. Ντελαστάλ επισκέπτεται τον Φίλιππο στο σπίτι του.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

«Αν επιδιώξω να ξανασυνατηθώ μαζί της, — συλλογίζομαι — θα κάνω μία κακή πράξη άπέναντι της Λουκίας. Έξ άλλου έχω υποσχεθί στον σύζυγό της ότι δεν θα επιχειρήσω ποτέ αυτό το πράγμα».

«Έτσι, ο έγωισμός, ο λόγος που είχα δώσει στον κ. Ντελαστάλ κι' ή αισθηματική τιμιότης μου άπέναντι της Λουκίας κατέρωθσαν να με συγκρατήσουν...»

«Αν ή Μαγδαληνή ήθελε να με ξαναϊδή, γιατί δεν μου έγραφε;

Και άφοϋ δεν μου έγραφε, αυτό τί άλλο εσήμαινε παρά ότι με είχε λησμονήσει;

«Έπρεπε λοιπόν να την ξεχάσω κι' εγώ, ή τουλάχιστον να προσποιηθώ ότι την ξεχάσα...»

«Έτσι πέρασαν έξη χρόνια, των όποιων τα μόνα γεγονότα, που σχετιζόντουσαν με την ιστορία της κυρίας με το κίτρινο ντόμινο ήσαν τέσσερες συναντήσεις με τον κ. Ντελαστάλ, στο δρόμο ή στο θέατρο, ή είδησις του διαζυγίου του που την εδιάθασα στις έφημερίδες κι' έπειτα ή άναγγελία του δεύτερου γάμου του με μία νέα της παρισινής άριστοκρατίας.

Για τη Μαγδαληνή την ίδια κανένας δεν μπόρεσε να μου ώση την παραμικρή πληροφορία. Καθώς δεν ήταν Γαλλίδα, δεν είχε, φαίνεται, συγγενείς στο Παρίσι. Έτσι κανένας δεν ήξερε τί είχε άπογίνει.

Ένωμεταξύ, ή φίλια που με συνέδεε, από το φεγγαρόλουστο εκείνο θράδυ του πύργου του Τανσϋ με τη Λουκία ντε Πρεφοντάν, γινόταν, όσο περνούσαν τα χρόνια, ένας κοσμικός δεσμός γαλήνιος κι' έλαφρά πληκτικός. Ο δεσμός αυτός μάλιστα είχε άρχισει να μάς κουράζει και πλησίαζε πειά στο τέλος του, όταν μία σοφή διαταγή του ύπουργού των Έξωτερικών, με τοποθέτησε ως γραμματέα της Πρεσβείας στην Κοπεγχάγη.

«Έπειτα από ένα χωρισμό που

τον έρράναμε, όπως έπρεπε με άφθονα δάκρυα, και που είπαμε «ώρεβουάρ» αντί να πούμε «άντιο», άρχισε για μένα ή ματαιόδοξη και γοητευτική ζωή του Παρισινού που βρίσκεται έξόριστος σε ξένες μεγαλουπόλεις.

Υπρέτησα διαδοχικά στην Κοπεγχάγη, στη Χάγη και τέλος στο Βερολίνο, όπου τα καθήκοντά μου με άπασχολούσαν άκόμα κατά την στιγμή, που «χρησιμοποιώντας το χάρισμά μου ως μυθιστοριογράφου», ξαναρχίζω ν' άφηγομαι την ιστορία αυτή της ζωής μου.

***

Ξέρετε τη Γερμανία; Και ξέρετε στη Γερμανία τις αξιολάτρευτες αυτές λουτροπόλεις, τις τόσο ειρηνικές κι' ελάχισα κοσμικές με τα όραία ξενοδοχεία τους κι' όπου τη μόνη άπόλαυσι άποτελούν μερικοί περίπατοι...

Στις λουτροπόλεις αυτές ή γερμανική κυβέρνηση έχει άντικαταστήσει τις επικίνδυνες συγκινήσεις του χαρτοπαιγνίου με τις γαλήνιες διασκεδάσεις της μουσικής και της πεζοπορίας. Μά ή σιωπή ή ίδια και ή άπλότης των γερμανικών αυτών λουτροπολεων, ή παιδιάστικη τουαλέττα των ξανθών κοριτσιών της Γερμανίας, ή θαθεία καλωσύνη των κατοίκων άποτελούν μία μεγάλη έλξη για ύσους άναζητούν σ' αυτές τις πόλεις τη γαλήνη και την ύγεια.

Κατά τα μέσα λοιπόν του Αύγουστου του 19... ένας νεαρός Γάλλος είχε εγκατασταθή στη βίλλα «Κιζιζάνα», ή όποια είνε άπλούστατα ένα από τα έξαρτήματα του ξενοδοχείου Σ... στα περίχωρα της Δρέσδης.

Το ξενοδοχείο Σ... περίφημο σ' όλη την περιοχή, άποτελείται από πέντ' - έξη βίλλες σκορπισμένες σ' ένα λαμπρό πάρκο, θαυμάσια διατηρημένο. Μία κεντρική βίλλα χρησιμεύει ως ρεστωράν. Ο νεαρός Γάλλος κατοικούσε σ' αυτήν πρό μερικών ήμερών έχοντας ως συγκατοίκους του ένα Ρώσο στρατηγό, δυο άρρωστες Άγγλιδες, έναν συνταξιούχο Πρώσο νομάρχη και μερικούς περαστικούς που δεν είχαν κανένα ενδιαφέρον.

Ο Γάλλος αυτός ήταν ένας άντρας τριανταδύο περίπου χρόνων που μιλούσε τα γερμανικά με άρκετη εύκολια.

Ο Γάλλος αυτός ήμουν εγώ, που τον χρόνο εκείνο, είχα άφιέρωσε τις διακοπές μου για να γνωρίσω την Σαξωνία, την όποια ελάχιστα ήξερα ως τότε...

Έδω ο άναγνώστης πρέπει να φαντασθί ένα Φίλιππον ντ' Αλόντ έντεκα χρόνια μεγαλύτερο άπ' ό,τι τον γνώρισε στο προηγούμενο κεφάλαιο. Το πέρασμα του χρόνου με είχε αλλάξει λίγο. Γερνάμε άλλωστε από μέρα σε μέρα... Είχα άποκτήσει κιόλας τις πρώτες ρυτίδες μου κι' είχα πάρει λίγο πάχος... Όστόσο εξακολουθούσα να είμαι άκόμα αυτό που λένε νέος, μά με τον τρόπο ένός στρατιώτου, ο όποιος θα ξαναγίνη σε λίγο πολίτης, τελειώνον

Μαγδαληνή

τας τη θητεία του. Είχα πειά περισσότερες άναμνήσεις παρά δ-
νειρα.

* * *

Έκείνο τὸ θράδυ εἶχα δειπνήσει με καθυστέρησι μιᾶς ὥρας
στὸ ρεστωρὰν τοῦ ξενοδοχείου, μόνος ἀνάμεσα στὰ τραπέζια
ποῦ ἦσαν ἀδειανά, ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα, ὅπου ἔτρωγαν ἓνας Γερμανὸς
με χρυσᾶ γυαλιὰ καὶ μιὰ κυρία, τῆς ὁποίας δὲν διέκρινα τὸ
πρόσωπο.

Ἀφοῦ ἄκουσα ἀφηρημένα, καπνίζοντας τὸ σιγαρέττο μου, τὸ
ἰντερμέτζο τῆς «Καβαλλερίας Ρουσιτάννας», ποῦ τὸ ἔπαιζε μιὰ
ὀρχήστρα πρώτης τάξεως, ἀνέθηκα στὸ διαμέρισμά μου τῆς
θίλλας «Κιζιζάννας».

Τὸ διαμέρισμα αὐτὸ ἀπετελεῖτο ἀπὸ δυὸ δωμάτια: τὸ ἓνα
χρησίμευε ὡς σαλόνι καὶ τὸ ἄλλο ὡς κρεββατοκάμαρη. Ξαπλω-
μένος στὸ ντιθάνι τοῦ σαλονιοῦ, πέρασα μιῆς ὥρας, διαβάζοντας
τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Δρέσδης» ἀπὸ τὴν ὁποία ἔμαθα ὅτι ὁ πο-
λιτικὸς ὀρίζων τῆς Εὐρώπης ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε πάντα χω-
ρὶς σύννεφα.

Ἐπειτα πέρασα στὴν κρεββατοκάμαρά μου γιὰ νὰ πλαγιάσω.
Ἐκεῖ, ξαφνιάστηκα πολὺ θλέποντας ἀπάνω στὸ τραπέζι μου μιὰ
ἐπιστολὴ στ' ὄνομά μου, τῆς ὁποίας ἡ ἐπιγραφή δὲν μοῦ θύμι-
ζε τίποτε καὶ ἡ ὁποία δὲν εἶχε γραμματόσημο, οὔτε καμμιά
ἄλλη ἔνδειξι, ὅτι πέρασε ἀπὸ ταχυδρομεῖο.

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ τὴν ὁποία ἀνοίξα ἀμέσως, ἔγραφε τὰ ἑξῆς:
«Ὁ κ. Φίλιππος ντ' Ἀλόντ θὰ ἦταν πολὺ εὐγενὴς ἂν θρυσόταν αὐ-
ριο τὸ πρωὶ, κατὰ τὶς δέκα, στὴ γαλαρία τοῦ πάρκου.

»Κάποιος ποῦ θέλει νὰ τοῦ μιλήσῃ, θὰ τὸν περιμένῃ ἐκεῖ...»
Τίποτε ἄλλο...

Οὔτε ὑπογραφή, οὔτε κὰν μιὰ τζίφρα.

Χτύπησα τὸ κουδοῦνι καί, σὲ λίγο, ὅταν παρουσιάστηκε ὁ
καμαριέρης, τὸν ρώτησα:

- Ποιὸς ἔφερε αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴ;
- Ἐνας ὑπάλληλος τοῦ ξενοδοχείου.
- Ἐκ μέρους τίνος;
- Δὲν μᾶς εἶπε τίποτε...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφτηκα νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἔρευνά μου
καὶ νὰ μάθω ποιὸς εἶχε φέρει τὴν ἐπιστολὴ.

Μὰ δὲν μποροῦσα... Ἦταν πολὺ ἀργά. Ἐντεκάμιση τὴ νύχτα.
Ὅλοι, στὸ ξενοδοχεῖο καὶ στὴν πόλι κοιμόντουσαν. Ἐδιώξα τὸν
καμαριέρη καὶ πλάγιασα κι' ἐγώ.

Ἄν νομίζετε ὅτι δὲν ταραχθῆκα ἀρκετὰ με τὴ σκέψι τοῦ μυ-
στηριώδους αὐτοῦ ραντεβοῦ, αὐτὸ συμβαίνει γιὰτὶ ὁ Φίλιππος
ντ' Ἀλόντ ποῦ γνωρίζατε ἄλλοτε ἦταν σήμερα κατὰ ἔντεκα χρό-
νια μεγαλύτερος.

Αὐτὴ τὴ σκέψι ἔκανα κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος πρὶν ἀποκοιμηθῶ. Ἦξε-
ρα προκαταβολικὰ ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ, ὅσο ἀλλόκοτη καὶ ρω-
μαντικὴ κι' ἂν φαινόταν, δὲν θάφερνε τίποτε τὸ καινούργιο καὶ
τὸ λαμπρὸ στὴ ζωὴ μου. Μέσα στὴ ζωὴ μου δὲν μποροῦσα πειά
νὰ περιμένω τίποτε τὸ καινούργιο καὶ τὸ λαμπρὸ, γιὰτὶ τὰ πράγ-
ματα τῆς ζωῆς φαίνονται καινούργια καὶ λαμπρά, μόνον ὅταν
εἴμαστε νέοι.

Κι' ἔξαφνα τὸ μυαλό
μου πῆγε στὴ χοντρή κυ-
ρια ποῦ ἔτρωγε με τὸν
σύζυγό της με τὰ χρυσᾶ
γυαλιὰ τὴν ἴδια ὥρα με
μένα στὸ ρεστωρὰν τοῦ
ξενοδοχείου.

Ἡ ιδέα ὅτι αὐτὴ ἡ κυ-
ρία μποροῦσε νὰ μοῦ εἶ-
χε γράψῃ μ' ἔκανε ν' ἀ-
νατριχιάσω καὶ μ' ἐμπό-
δισε γιὰ μερικὲς στιγμὲς
νὰ κοιμηθῶ. Ἀκόμα καὶ
στὸν ὕπνο μου με κυρι-
νοῦσε σὰν ἐφιάλτης αὐτὴ
ἡ χοντρή γυναίκα...

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ
καθὼς ἔπινα τὸ τσάι μου,
ξαναδιάβασα τὴν ἐπιστο-
λή... Καὶ ξαφνικὰ, μιὰ με-
γάλῃ περιέργεια με κυρί-
ευσε νὰ μάθω ποιὸς ἦταν
αὐτὸς ποῦ μοῦ εἶχε γρα-
ψῃ...

Φόρεσα ἓνα πολὺ κομ-
ψὸ κοστοῦμι ραμμένο στὸ
Παρίσι, χτένισα τὰ μαλ-
λιά μου με μεγάλη φρον-
τίδα, καὶ μόλις, ἡ ὥρα ἐ-
σήμανε δέκα, διευθύνθη-
κα πρὸς τὸ πάρκο.

Αὐτὴ «ἡ γαλαρία τοῦ

πάρκου» τὴν ὁποία ἡ μυστηριώδης ἐπιστολὴ μοῦ ὑπεδείκνυε ὡς
τόπο τοῦ ραντεβοῦ, ἦταν μιὰ σειρά ἀπὸ στήλες, στὶς ὁποῖες τυ-
λιγόντουσαν ἀναρρηχθικά φυτὰ, σκορπιζοντας ἴσκιο καὶ δρο-
σια. ἀρκετὰ εὐχάριστα.

Πλησιάζοντας στὶς στήλες αὐτὲς, εἶδα με ἀρκετὴ στενοχώρια,
ὅτι ἓνας κύριος καὶ μιὰ κυρία θρυσκόντουσαν κιόλας θριασμένοι
σ' ἓνα πάγκο.

Ἡ σιλουέττα τῶν δυὸ ἀνθρώπων ποῦ ἀποτελοῦσαν τὸ ζευγάρι
αὐτὸ μοῦ φάνηκε πολὺ κομψὴ καὶ — πῶς νὰ τὸ πῶ; κοσμοπολί-
τικῇ.

Προχώρησα κι' ἐγὼ μέσα στὴ γαλαρία.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἡ κυρία με εἶδε, σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της,
κα, ἀφήνοντας τὸν σύντροφό της, ἦρθε πρὸς ἐμένα με θῆμα ἀ-
ποφασιστικὸ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν τὴν ἀναγνώρισα ἀκόμα καὶ ὁμως μοῦ
φάνηκε πῶς τὸ μυαλό μου πάγωνε ἔξαφνα μέσα στὸ κεφάλι μου.

Καθὼς με εἶδε, μοῦ εἶπε ἀπλᾶ:

— Καλημέρα... Ἦταν αὐτὸ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σας... Μαντεύ-
σατε, δὲν εἶν' ἔτσι;... Μ' ἀρέσουν, βλέπετε, πάντοτε ἡ μυθιστορη-
ματικὲς συναντήσεις...

Ὁ σύντροφός της σηκώθηκε κι' αὐτὸς καὶ μᾶς πλησίασε
με τὴ σειρά του.

Κατὰ τὶς ἀλλόκοτες αὐτὲς στιγμὲς, ἔκανα μερικὸς τυπικοὺς
χαιρετισμοὺς καὶ εἶπα μερικὰ λόγια. Μὰ μόνον ἀπὸ συνήθεια τὰ
ἔκανα αὐτὰ, γιὰτὶ στὴν πραγματικότητά ἡμουν ἀνίκανος νὰ
προφέρῃ ἔστω καὶ μιὰ λέξι.

Εἶχα μπροστά μου τὴ Μαγδαληνὴ Ντελαστοῦλ I

Μέσα στὸ κενό, ποῦ ἐκυμάτιζαν ἡ σκέψεις μου τὴν ἄκουσα
νὰ λήῃ με φωνὴ γαλήνια καὶ με κάποια εἰρωνεία στὸν κύριο,
ποῦ τὴν συνώδευε:

— Γνώρισα ἄλλοτε τὸν κ. ντ' Ἀλόντ στὸ Παρίσι...

— Κύριε, ἐπρόσθεσε γυρίζοντας πρὸς ἐμένα, σὰς συνιστῶ τὸν
σὺ ζυ γ ὁ μ ο υ, τὸν θαρῶνο Ρομπέρ ντὲ Κομπερέ...

Αὐτὸς ποῦ ὠνομαζόταν ἔτσι ὑποκλίθηκε καὶ μοῦ ἔσφιξε τὸ
χέρι.

Ἦταν ἓνας ἄντρας ψηλός, λίγο παχύς, ντυμένος με τὴν κομ-
ψὴ ἀνεσι τῶν Ἀγγλοσαξῶνων, τῶν ὁποίων εἶχε τὴ ροδοκόκκινη
φυσιογνωμία.

Κάναμε μερικὰ θήματα κάτω ἀπ' τὴ στοᾶ, ἀλλάζοντας λό-
για ποῦ δὲν ἐπρόδιδαν καθόλου τὶς ταραγμένες ψυχὲς μας.

Κύτταξα τὴ Μαγδαληνὴ καὶ σκεφτόμουνα:

«Δὲν ἄλλαξε καθόλου...»

Κι' ὁμως καθὼς σκεφτόμουνα αὐτὸ, καθὼς τὸ ἀπεδείκνυα στὸν
ἑαυτό μου με τὴν προσεχτικὴ ἐξέτασι τοῦ κορμιοῦ της καὶ τοῦ
προσώπου της, θυμήθηκα ὅτι μιὰ στιγμὴ πρὸ τῆς συναντήσεώς
μας, δὲν τὴν εἶχα — ὦ! γιὰ ἓνα δευτερόλεπτο μόνον — ἀναγνω-
ρίσει...

Ἡ ἀνάμνησις τῶν ματιῶν μου εἶχε διατηρήσει τὴν ἀκριβῆ εἰ-
κόνα τῆς Μαγδαληνῆς τοῦ παρελθόντος. Μὰ ἡ καινούργια εἰ-
κόνα διαδεχόταν τὴν παλαιὰ με τὴν μορφή τῆς πραγματικότη-
τος καὶ ποτέ, ποτέ πειά δὲν θὰ ξαναπαρουσιαζόταν μπροστά μου
ἡ Μαγδαληνὴ τοῦ παρελ-
θόντος.

Ἐμαθα, σ' αὐτὲς τὶς
τέσσαρες - πέντε θόλτες,
ποῦ κάναμε καὶ οἱ τρεῖς,
στὴ στοᾶ, ὅτι μοῦ ἦταν ἀ-
παραίτητο νὰ ξέρω γιὰ τὴ
ζωὴ καὶ τὴν κοινωνικὴ θέ-
σι τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Κομ-
περέ. Κατοικοῦσαν σ' ἓνα
πύργο στὸ Αἶν, πηγαινῶν
σπανίως στὸ Παρίσι, καὶ
ταξιδευαν ὅλο τὸ χρόνο.
Τώρα ἔμεναν στὸ ἰσόγειο
μιᾶς ἀπὸ τὶς πιὸ χαριτω-
μένες θίλλες τοῦ ξενοδο-
χείου μας, στὴ θίλλα «Αὐ-
τοκράτειρα Αὐγούστα».

Μιὰ καμπάνα ποῦ ἐσή-
μανε πέρα ἀπὸ τὰ δέντρα
ἀναγγέλλοντας τὸ γεῦμα,
μᾶς θύμισε τὴν ὥρα.

— Θὰ μᾶς κάνετε τὴν τι-
μὴ νὰ γευματίσετε μαζί
μας, κύριε; μοῦ εἶπε ὁ κ.
ντὲ Κομπερέ.

*Ἡμουν εὐτυχισμένος κοντὰ στὴ Λουκία

(Ἀκολουθεῖ)